

VÁRUNK

A SZEMERETELEPI REFORMÁTUS GYÜLEKEZET KIADVÁNYA

IV.évf. 4.szám

2015. december

Léleekben megélt Karácsony!

„Bementek a házba, meglátták a gyermeket anyjával, Máriával, és leborulva imádták őt. Kinyitották kincsesládáikat, és ajándékokat adtak neki: aranyat, tömjént és mirhát. Mivel azonban kijelentést kaptak álomban, hogy ne menjenek vissza Heródeshez, más úton tértek vissza hazájukba.”

(Máté 2, 11-12)

Sokáig zavart, hogy a középkori híres festők a bibliai jeleneteket saját koruk viszonyai között vitték vászonra. Minden németalföldi képen a háttér, a táj, a városok, a viseletek és az arcok. Miért nem vették a fáradságot ezek a festőgénuszok arra, hogy egy kis kortörténetet tanulmányozzanak? Csak később értettem meg ennek miértjét. Nagyon is igazuk volt, mert ők nem a történelemben, hanem életük izgalmas valóságában élték át a biblia drámai üzeneteit.

Kövessük példájukat, éljük át a Karácsonyt mostani életünk valóságában. Ne végezzünk fél munkát, ne elégedjünk meg azzal, hogy Heródest és a bölcseket modern korunk kellekeivel bugyoláljuk be. Lássuk meg valóságos helyüket. Mindannyian belső életünk részei, szereplői. Így lesz valóban izgalmas a történetük, különösen, ha arra gondolunk,

hogyha képzeletben végigmegyünk ezen az úton, akkor a végén a két ellentétes szereplő közül csak az egyik győz, és a másik vesztesen hagyja el a csatateret. Heródes és a napkeleti bölcsek lelkünkben vívják élet-halál harcukat!

Szívünknek van egy végtelenül önfejű, önző és egy az Isten felé őszintén megnyíló része. A bölcsek égő szívé, kereső zarándokok. Olyanok, akik szomjazzák és kutatják az igazságot. Ők tudják már, hogy kell lennie az emberi

életnek egy döntő megoldása, isteni megszabadulása. Vágnak nagyon egy mindent eldöntő és boldogító találkozásra.

Heródes egy sötét árnyékszemélyiség, aki az uralmat senki kedvéért ki nem adná kezéből. Reménykedik, hogy nincs Jézus, nincs konkurencia. Azért olyan megátalkodott, mert a sötétség fejedelme irányítja. Ő maga akar uralkodni, vezetni, s minden kívülről, vagy felülről jövő megváltóval kész a véres és végleges leszámolásra. Persze e közben ügyes az álarc felöltésében is. Kutató teológusba is át tud menni. Megkérdezi udvari prófétáit Jézus születése felől. Nemcsak a helyét, hanem pontos idejét is tudni akarja. Milyen buzgó, vallásos lélek – gondolnánk! El tudja hitetni mindenkivel, hogy ő tulajdonképpen minden tiszta és nemes eszmét végtelenül tisztel, sőt hódolni is kész neki. Valójában azonban a nagy leszámoláshoz gyűjti az adatokat, hogy kardjával illetve kegyetlen és ravasz érveivel csírájában taposhassa el az igazságot. Ilyenkor persze, karácsony táján, kicsit megcsendesül, boldogan éneklir a mennyből az angyalt, mintha elérzékenyülne a sok fénytől és csillogástól. Mégis megmarad ravasz és kemény zsarnoknak. A gyepőt röviden tartja. Ezért nem lehet karácsonynak harmadik, se további napja. Gondoskodik róla, hogy csak rövid hatása legyen az ünnepnek, s végül minden belefulladás a mosogatás és a bejgli puffasztó érzésébe, vagy a buli fáradságába. Akkor is ő győzött, ha látszólag semmit sem tett, de sikerült felszítania bennünk ismét a jól ismert ünnepi krízist: milyen egyedül vagyok, valójában milyen boldogtalan vagyok. Meg kell adni, ez a Heródes színes egyéniség. Óriásit hibázunk, ha nem ismerjük fel álnokságát és engedünk neki! Az ige ma Isten közvetlen akaratát közli: kerüld Heródest, ne kezdj vele társalogni! A Te utad már nem hozzá vezet!

Járhatunk a bölcsek útján, a boldog felfedezés örömeivel. Van megváltónk, örök társunk, vezetőnk, pásztorunk és mesterünk! Ő értünk lett emberré, hogy megtanítsa élni. És értünk lett áldozati bárány, hogy mi elveszettek az örökkévalóságban is kimondhatatlanul szeressük Őt, egymást és Isten teremtett világát.

A bölcsekre még hosszú és próbákkal teli út vár, de már más úton térnek vissza, mert viszik szívükben a drága kincset, az élő Megváltót. Már nincsenek arra kötelezve, hogy féljenek Heródestől, de arra se, hogy vele társalognak. Számukra is véget ért a nagy ünnep. Mennek haza, háttal Jeruzsálemnek és a templomnak, mégis örökre arccal az Úr felé. Az ünnep hamar a hátunk mögé kerül, de boldog tekintetünk már örökre az Úrra szegeződik, már nem tudjuk levenni szemünket róla.

Legyen áldott a Karácsony és nagyon boldog az, ami utána következik!

Kiss László, lelkipásztor

Egy Bach-korálról

A középkor csodálatos festményeinek üzenetét, szimbolikáját nem lehet megérteni a Biblia ismerete nélkül. Ugyanígy számos zenemű tartalmaz nagyon mély teológiai üzenetet. Kifejezetten ilyenek a mélyen hívő Bach mesterdarabjai. Hadd ajánljam most a kedves Olvasó figyelmébe egyik remekművét, a Karácsonyi oratóriumot, és annak is egyik meghökkentő részletét.

Az oratórium a Megváltó üdvözlésével, igazi örömujjongással kezdődik. „*Örvendjete, vigadjatok! Nincs helye csüggedésnek, egyesüljön hangotok örömujjongásban!*” Vajon ez az ujjongás mennyire jellemző ránk? Eszünkbe jut-e minden áldott nap reggelén, hogy az, aki a sötétségben felragyogtatta a világosságot a világ teremtésekor, így ragyogtatta fel Krisztust is karácsonykor számunkra, akik menthetlenül elvesztettek vagyunk? (II. Korinthus 4, 6) A Te életedet is így gyújtotta-e olthatatlan, érte égő lángra Krisztus? Csak az tud ilyen önfelelt örömujjongásban kitörni és szüntelen forró hálát érezni, aki tudja, mitől szabadította meg őt a testté lett Ige.

A kezdő kórust ária követi: „*Készülj, Sion, hogy gyengédséggel fogadd a legszebbet, a legkedvesebbet! Orcád még szebben viruljon ma, siess a Völegényhez, hogy vágyón szeressed!*”

Advent idején a hívők közössége, Krisztus egyháza így vár a Völegényre, mert tudja, hogy Krisztusban az Atya az ő ledrágábját ajándékozta nekünk. „*Lelkünk vigyázni meg ne szűnjön, felséges várástól feszüljön, jön a Király!*”-énekeljük gyakran. Így készülünk-e a karácsonyra?

És akkor jön a megdöbbentő fordulat! Az ária után megszólal egy gyönyörű korál: „*Wie soll ich dich empfangen...*” kezdettel. Magyarul:

„*Hogyan fogadjalak, s hogyan közelítek hozzád?
Te, kit az egész világ áhít, ó, lelkem ékköve!
Ó, Jézus, Jézus, mellém helyezd világitó fáklyád!
S hogy mivel gyönyörködtesselek, tudasd velem!*”

Ennek a korálnak a dallama megegyezik a Máté-passió halotti koráljának dallamával! A passióban az általunk jól ismert 341. dicséret („*Ó, Krisztusfő, te zúzott..*”) dallamán szólal meg a fájdalmas zokogás:

„*Itt akarok maradni nálad, ne utasíts el engem!
Nem akarok elmenni tőled, amikor szíved megszakad.
Amikor szíved vére elfolyik a végső haláltusán,
én akkor karjaimban és ölemben akarlak tartani.*”

Ez a tanítvány ragaszkodása ahhoz az Úrhoz, aki őt elhívta és akinek oly sokat köszönhet. És aki most életével elégtételt vesz, és halálával megszabadít a romlottság és lázadás zsarnoki szorításából. A tanítvány így zokog a Mester

haláltusájakor.

De mire utal Bach azzal, hogy a halotti korál dallamán szólal meg a „*Hogyan fogadjalak?*” korál a Karácsonyi oratóriumban? Arra, hogy a betlehemi jászol csodálatos és meghitt történetében már ott van a kereszt jele. Az istállóbeli kitiszítotttságban a kereszten meghaló Krisztus kitiszítotttsága. A megszülető kisgyermekét átölelő Mária, és a halott fiát sirató, átölelő Mária.

Bach mély teológiai üzenete az, hogy a karácsonyi öröm forrása az Atya szeretete: a mi Atyánk annyira szeretett bennünket, hogy egyszülött fiát küldte el a világba, hogy éljünk őáltal. (I. János 4, 9) Elküldte a saját egyszülött Fiát, mégpedig engesztelő áldozatul bűneinkért. Őmiatta lehet új életünk, mert halálával kiengesztelte Atyánkat: az Atyának a romlottságunk miatti jogos ítélete és büntetése Őt sújtotta. „*Eltemettünk vele a halálba, hogy amiképpen Krisztus feltámadt a halálból az Atya dicsősége által, úgy mi is új életben járjunk.*” (Róma 6, 4)

Az új élet lehetőségéért érzett végtelen hála és csodálatos felszabadult öröm járja át egész bensőnket és karácsonyi ünnepünket!

Czibere Károly

Igazi ajándék!

„*Adjátok el vagyonotokat, és adjátok alamizsnául, szerezzetek magatoknak el nem avuló erszényeket, el nem fogyó kincset a mennyben, ahol a tolvaj nem férközhet hozzá, a moly sem emészti meg. Mert ahol a ti kincsetek van, ott lesz a ti szívetek is.*” (Lukács 12, 33-34)

Ez az ige talán most, adventkor és karácsony közeledtével tűnik a legaktuálisabbnak. Szemmel látható, kézzel tapintható az a feszültség, amely ekkor exponenciálisan növekszik. Így vagy úgy, mindenki lázban ég az ünnepek közeledtével. Van, aki a munkamentes időszakra vár és egy kis nyugalomra. Van, aki éjjel-nappal vizsgákra készül és jó jegyekre számít. Van, aki lohol a minél több, minél értékesebb, minél akciósabb ajándék után. Van, aki már most mindent megtesz, hogy ne kelljen otthon lennie és szembenéznie magányával. Van, aki szervezi a wellness-t és van, aki nagy bulira készül. Van, aki a jó filmeket, vagy a humoristákat várja a fogyasztási hitelből vett házimozin és van, aki már készíti a petárdaarzenált. Van olyan is, aki pedig nyüzsg - főz, mos, súrol, takarít ezerrel. És van, aki a családi összejövetelek tömkelegére készül. Van, aki a nagy veszekedésre gyűjti a muníciót és van, aki retteg attól, hogy ismét az ünnep nagy áldozata lesz.

Bizony, sok mindennel lehet ilyenkor foglalkozni, sok mindent lehet kapni, nyerni. De az is biztos, hogy igazi boldogságot, igazi békességet, igazi megerősödést nem. Eleve rossz hozzáállással és célokkal reménytelen a helyzet. Eleve avuló, fogyó, moly által elemésztődő, ellopható, vagy szorongással, önsajnálattal, nyomorú mivoltunkkal eltöltő jelenségek és dolgok ezek.

Karácsony azonban nem ezeknek, nem egy senkinek, egy celebnek, egy mesefigurának, vagy a tartalmától megfosztott talmi és nyálas szeretetnek, a magánynak és a félelemnek az ünnepe. Hanem Jézus Krisztus földi eljövételének és

az életünknek, és személyesen a te és én életemnek egyetlen lehetősége arra, hogy „megváltódjon” és hogy helyére kerüljön.

Nem állítom, hogy azok között, amit felsoroltam, nincsenek nagyon is dicséretes és szükséges dolgok. De lett légyenek bármilyenek, amennyiben azok megakadályozzák azt, hogy számot adjak életemről, hogy szembenézzek bűneimmel, önzésemmel és közben szívemben helyet csináljak Isten üzenetének, Isten küldöttének, a megszülető Jézusnak, ördögi és lelki halálba vezető dolgok azok. Isten nélkül mindez függetlenül attól, hogy kifejezetten rossz, jó, vagy kicsit jobbnak tűnik, értelmetlen és semmibe vezető.

Jézus egy olyan erőforrás, amely el nem fogyó, el nem rozsdásodó, el nem lopható, moly által el nem emészthető kincs és ajándék. Örök, legyőzhetetlen, elpusztíthatatlan. De csak az részesülhet belőle, aki a szíve mélyén már most érzi, hogy az életével baj van, hogy én vagyok az a „van, aki minden mást vár, csak Jézust nem”. Nem késő a számvetés, mert Jézus születése nem egy történelmi esemény, hanem egy, az idődimenziót semmibe vevő valóság. Ő ma, holnap és szentestén is meg tud foganni és világra tud jönni. Talán először, mint apró magocska, de aztán mindent legyőző, újjá és igazzá változtató és emelő, majd másoknak is árnyékot adó és gyümölcsöt termő léletté. (Márk 4, 30-32)

Adja az Úr, hogy ilyen ajándékot kapjunk. Isten ezt az ajándékot már odahelyezte a karácsonyfánk alá, ahogy mindig is ott volt. Vegyük észre a láthatatlan, de felbecsülhetetlen értékű ajándékot. Gyermeki szívvel, kíváncsisággal, lelkesedéssel, türelmetlenséggel keressük az elmúlhatatlan kincset, ráirányozván szívünket, mert akkor egészen a miénk lehet. Ne aggódjunk és engedjük el azokat a dolgokat, amelyeket pedig szükségünk szerint ráadásaként úgyis megkapunk Istentől, mert hogyne gondoskodna rólunk, szeretett gyermekeiről. (Máté 6, 25-34) Áldott és igaz Karácsonyt!

Borkó Tamás

Mi a céloom az életben?

Sokkal több értelme van az életnek, ha tudod, mi a célod.

Képzeld el egy kalapácsot! Arra tervezték, hogy szögeket üssön be. Ezért hozták létre. Most képzeld el, hogy sosem használják a kalapácsot. Csak ott hever a szerszámoládában. A kalapácsot ez nem zavarja.

De most képzeld el ugyanezt egy lélekkel, valamivel, aminek öntudata van. A napok telnek, és ő csak ott hever a dobozban. Belül lehet, hogy furcsán vagy viccesen érzi magát, de nem tudja pontosan, miért. Valami hiányzik, de nem tudja, mi az.

Aztán egy nap valaki előveszi a szerszámoládából, és arra használja, hogy letörjön vele pár ágat gyűjtősnak. A kalapács fel van villanyozva. Végre kézben tartják, forgatják, ütik vele a gallyakat – a kalapács imádja. A nap végén azonban valahogy mégis mintha elégedetlen lenne. A gallyak leütése jó móka, de nem volt elég. Valami még mindig hiányzik.

A következő napokban gyakran használják. Megigazít egy díszlámpát, átüt valami gipszfalat, helyrekalapál egy asztallábat. És még így is elégedetlen. Több akcióra vágyik. Azt akarja, hogy használják, amennyit csak lehet, hogy összevissza ütögesse vele, hogy törjön-zúzzon és horpasszon be dolgokat. Azt gondolja, hogy egyszerűen csak nem volt még elég ilyen élménye ahhoz, hogy kielégítse. Azt hiszi, az az elégedettség hiányának a megoldása, ha többet kap ugyanabból az élményből.

Aztán valaki egy szöveget ver be vele. Egyszer csak a kalapács lelke megvilágosodik. Most már érti, hogy igazából mire tervezték. Arra, hogy szögeket üssön be. Minden más, amit valaha megütött, elhalványodik ehhez képest. Most már tudja, hogy mit keresett a kalapács lelke egész idő alatt.

Isten képére lettünk teremtve, hogy kapcsolatba legyünk vele. Ez a kapcsolat az egyetlen dolog, ami véglegesen megelégheti a lelkünket. Amíg Istent meg nem ismertük, lehet, hogy sok csodás élményünk volt, de szöveget még nem ütöttünk be. Használtak már néhány nemes célra, de arra nem,

amire végső soron tervezték minket, arra az egyre nem, amin keresztül a legnagyobb beteljesedést megtaláljuk. Szent Ágoston a következőképp foglalta össze: „*Te [Isten] magadnak teremtettél minket, a szívünk pedig nem nyugodhat, amíg végül meg nem nyugszik benned.*”

Az Istennel való kapcsolat az, ami a lelkünk sóvárgását lecsillapítja. Jézus Krisztus azt mondta: „*Én vagyok az élet kenyere: aki énhozzám jön, nem éhez meg, és aki énbenem hisz, nem szomjazik meg soha.*” (János 6, 35). Amíg meg nem ismerjük Istent, addig éhesen és szomjasan élünk. Megpróbálunk mindenféle dolgot „meginni” és „megenni”, hogy csillapítsuk az éhségünket és szomjúságunkat, azok mégis megmaradnak.

Olyanok vagyunk, mit a kalapács. Nem vagyunk tudatában annak, mi fog véget vetni az üresség érzésének, a beteljesedés hiányának az életünkben. Corri Ten Boom (aki keresztényként a holokauszt elől menekülő zsidókat segítette, mielőtt maga is fogságba esett) még egy náci koncentrációs tábor közepén is teljes elégedettséget talált Istentől: „*A boldogságunk alapja az volt, hogy tudtuk, hogy Krisztussal elérjéztünk Istent. Tudtunk hinni Isten szeretetében... aki a Kősziklának, erősebb a legsűrűbb sötétségnél.*”

Általában ha kerüljük Istent, akkor valami másban próbálunk megelégedést lelteni, de abból a valamiből sosem kapunk eleget. Hiába „eszünk” vagy „iszunk” egyre többet, tévesen azt gondolva, hogy a „még többet” a válasz a problémára, mégsem vagyunk teljesen elégedettek.

A legnagyobb vágyunk, hogy megismerjük Istent, hogy kapcsolatunk lehessen vele. Miért? Mert így tervezték minket. Tudod, milyen érzés szöveget beütni?

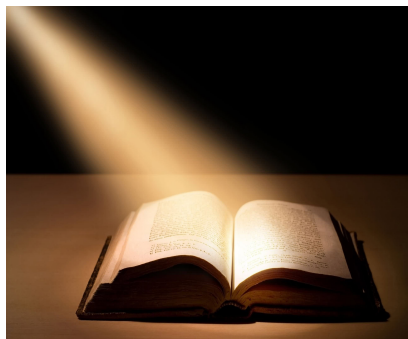
A cikk a mindenkinek ajánlott EveryStudent.hu keresztyén portál írásainak egyike.

Pilinszky János: A Szentírás margójára

Az ember társas lény. Bensőséges fogalmazásban: az ember szeretetre született. Mégis, szeretni is nehéz, s a szeretetet elfogadni is nehéz.

A szeretetre született ember állandó élménye, hogy egyrészt nem szeretik „eléggé”, másrészt hogy nem engedik szeretni, vagy nem engedik „igazán” szeretni. Ennek a tapasztalatnak, a felebaráti, emberi szeretet tragikumának felsorolhatjuk okait, enyhíthetjük fájdalmát, az alapvető ellentmondás akkor is megmarad: szeretetre születünk, de tökéletes megvalósítását hiába keressük a földön.

Az igazi szeretet – ahogy azt a középkori himnuszköltők elmondották – gyűjteménye minden földi erénynek: alázatos, türelmes, szelíd, áldozatos, hűséges

és igazságos. De az igazi szeretet igazi próbája mégis, hogy nem fél a másik ember szeretetétől, hogy elegendő benne a szelidség, a türelem és az alázat ahhoz, hogy elfogadja azt. Hányszor hallunk terhes, idegesítő, elviselhetetlen szeretetről. S hányszor látjuk, kivált a szerelemben, két egymást „szerető” lény párbaját, üldözött és üldözője harcát, a szeretet valóságos kannibalizmusát.

Ezért, az emberi szeretet tragikuma felől nézve is nagy könyv a „könyvek könyve”, az Evangélium. Igéiben az az Isten él, aki engedi szeretni magát! Ez a szeretet legnagyobb ismérve. S aki egyszer is eljutott oda, hogy az Evangélium szavait egészen magához eressze, annak a számára örökre a legmélyebb istenért marad az Evangélium szeretetért. Isten az, akit szeretni lehet. Nincs az a szomszomság, ami elriassa. François Mauriac jellemzi így egyik hősét, ki papnak megy: „Ha valakit szeretett, mindig ő volt az, aki jobban szeret, s az ilyen szívek könnyű prédái Istennek”. Merész fogalmazás, mely lényegében épp a fordítottját jelenti: az ilyen szíveknek egyedül Isten tudja odaadni magát. Sőt, őket hívja csak igazán keblére. Kiknek szeretete elől mindenki megfutott, azokra várakozik legodaadóbban Isten – rejtőzködve, mégis közelien, láthatatlanul, mégis csodálatos intimitással. Ezért oly vigasztaló egy hosszú nap zaja, zűrzavara után az éjszaka csendjében bele-belelapozni az Evangéliumba. S ez a fölülmúlhatatlan is benne: a szeretet, az isteni szeretet zsenialitása. Sokszor jut eszembe, vajon milyen megrendülést jelenthetett egy görög, vagy egy latin olvasó számára a Jézussal való első ismerkedés? Hiszen ismerjük a mitológiák kegyetlen istentörvényét, melyben az új isten detronizálta a régit, Zeus ledöntötte Kronoszt, ahogy az új lomb kitolja a tavalyit, ahogy a barbár törzsekben a fiú megölte az apát. A fejlődés áldozatot követelt, s e nyers természeti törvényt tükrözte még az istenek születése és halála is. E görög és latin mitológián nevelkedett olvasót bizonyára megdöbbentette, amit az Atya és Fiú kapcsolatáról az Evangéliumban olvasott, mit

csodálkozó szívvel és elmével valahogy így fogalmazhatott meg magában: „Íme, egy új Isten, aki tiszta áldozatként önmagát mutatja be Atyjának. A Szentháromság a szeretet győzelme, mely megállította a hosszú sort, a gyilkos evolúció rettenetes folyamatát. A Szentháromságban valóban az örök Isten jött el végre hozzánk.”

„Ne féljete, én meggyőztem a világot” – mondja Jézus, s mikor ezt mondja, tudjuk, véghetetlen szeretetere gondol. Szeretete az, amit nem lehet fölülmúlni, amit nem lehet megkerülni és elfelejteni többé. A szeretet a valóságról alkotott legmélyebb fogalmunk. Jézus szava ettől oly halk, győzelme ettől oly szelíd és türelmes. S ahogy szeretet nélkül nincs öröklét, a szeretet is egyedül az örökben és a tökéletesben nyugodhat meg. Az Evangélium egyetlen hatalmas szeretetért Isten léte mellett, ahogy a Szentháromság titka is legjobban a szeretet logikájával közelíthető meg. Innét az Evangélium örök modernsége.

Urunk áldását kérjük a házasságot kötöttetekre!

2015. október

Pap Árpád – Pap Krisztina

2015. november

Szabó Zsolt – Gonda Irén

„...szerelmesem enyém, s én az övé vagyok, övé, ki a liliumok közt legeltet.”

(Énekek éneke 3, 16)

Isten őrizze meg megkeresztelt gyermekeinket és szüleiket az Úrban!

2015. október

Jung-Takács Imre – Jung Ferenc és Takács Edina
gyermeke

2015. november

Juhász Kornél – Juhász Dániel és Bosznai Réka
gyermeke
Ardai Lujza – Arday Zsolt és Nagy Erika gyermeke
Kovács Hanga Dominika – Kovács Péter és Makai
Mónika gyermeke

2015. december

Szalai Ákos Ferenc – Szalai Ferenc és Nagy Annamária
gyermeke

„... tanítsátok őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam nektek...”

(Máté 28, 20)

Kegyelettel emlékezünk elhunyt testvéreinkre!

2015. október

Glavina Gábor (élt 88 évet)

2015. november

Újszászi Dénes (élt 88 évet)

Fazekas Csaba (élt 54 évet)

Krepszné Váraczkai Valéria (élt 51 évet)

2015. december

Tösér Lászlóné Tóth Julianna (élt 84 évet)

Kolarik Judit (élt 46 évet)

„Ha a halál árnyéka völgyében járok is, nem félek semmi bajtól, mert Te velem vagy.” (Zsoltár 23, 4)

Babits Mihály: Karácsonyi ének

Mért fekszel jászolban, ég királya?
Visszasírsz az éhes barikára.
Zenghetnél, lenghetnél angyalok közt:
mégis itt rídogálsz, állatok közt.

Istálló párája, jobb az neked,
mint gazdag nárdusok és kenetek?
Lábadhoz tömjén hullt és arany hullt:
kezed csak bús anyád melléért nyúlt...

Bölcs bocik szájának langy fuvalma
jobb tán, mint csillag-úr szele volna?
Jobb talán a puha széna-alom,
mint a magas égi birodalom?

Becsesnek láttad te e földi test
koldusruháját, hogy fölvetted ezt?
s nem vélted rossznak a zord életet?
te, kiről zengjük, hogy megszületett!

Szeress hát minket is, koldusokat!
Lelkünkben gyújts pici gyertyát sokat.
Csengess éjünkön át, s csillantsd elénk
törékeny játékunkat, a reményt.

Gyülekezeti rövidhírek, beszámolók kiemelt alkalmakról

Rovatunkban a gyülekezet elmúlt időszak legfontosabb kiemelt eseményeiről, szolgálatairól, illetve várható eseményeiről tudósítunk. Oly sok minden történik, oly sok áldásban van részünk, amiről a testvérek, vagy sokan közülünk nem is értesülünk.

Takarítószerület – minden hónap első szombatja

Első helyen illeti hála a templomot mindenkoron méltó állapotba hozó takarítók fáradtságát nem ismerő, „szélben-esőben-napsütésben” szolgálatát. Nem lehet eléggé hangsúlyozni, hogy ez a havi hálaáldozat milyen jelentőséggel bír a gyülekezet életében. Köszönjük, köszönjük, köszönjük.
„Íme eljövök hamar, velem van az én jutalmam, és megfizetek mindenkinek a cselekedete szerint.” (Jelenések 22, 12)

Templomépítés - rövid beszámoló

Istennek legyen hála, a 2015-re tervezett munkákat hiánytalanul elvégeztük. Megtörtént a II. ütemben a falazás túlnyomó része, a kolumbárium tetőszerkezetének, illetve lapostetejének kialakítása. Ennek bruttó, áfával növelt összege kerekítve 15,3 millió forint, amely immár kifizetésre is került. Elvégeztük a lapostető teljes szigetelését, ami terven felül sikerült, de nem is mehattunk volna neki nyugodt szívvel a télnek e nélkül. Ennek összegét, bruttó 2,8 millió forintot viszont már nem tudtuk kifizetni, hiszen e summának kétharmada még nem áll rendelkezésünkre. Reménységünk azonban, hogy ezt év végéig össze tudjuk gyűjteni, amihez azonban szükségünk van a testvérek további áldozathozatalára.
„Mert a nekünk adott kegyelem szerint különböző ajándékaink vannak, eszerint szolgálunk is.” (Róma 12, 6a)

Keresztkérdések tanfolyam – 2015. október-december, 10 alkalom

Örömmel adunk hírt arról, hogy idén is volt KK tanfolyam gyülekezetünkben. Kétcsoportnyi testvér vett részt a 10 hetes alkalmon. Hisszük, hogy Isten megáldotta ezt a sorozatot is és akik kitartóan részt vettek azon, közelebb kerülhettek Jézus Krisztushoz, megismerhették ki volt Ő, miért jött és mit kíván tőlünk. Az igazság keresése, az asztalközösség, a tartalmas és őszinte beszélgetések építették nem csak a résztvevők, de a szolgálók életét is. Hívogatjuk a résztvevőket, hogy kapcsolódjanak be a pénteki KK bibliaórába, hiszen az Ige mellett maradás és a közösségben megélt hitélet kulcsfontosságú mindannyiunk számára.
„Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy!”

(Ézsaiás 43, 1)

Adventi koszorúkészítés – 2015. november 28.

Gyülekezeti és családi karácsonyi várakozásunk kezdetét immár a szép hagyományként élő adventi koszorúkészítésünk jelenti. Ezen az alkalmon Tihanszegi Emőke lelkipásztorunk és hitoktatónk bennünk várakozó szívet élesztgető igei felvezetése után gyermekeink jó hangulatban és némi szülői támogatással szebbnél szebb adventi koszorúkat készítettek. Jutott belőle így nem csak saját, de nagyszülői, baráti és gyülekezeti használatra is. Köszönjük a szervezők szolgálatát. Adja Isten, hogy szívünk apró mécsesét is az Úrra való várakozás élesztgesse hétről hétre, vasárnapról vasárnapra.

„Várj, ember szíve, készen! Mert jó a Hős, az Úr, Ki üdvösséged léssen. Szent győztes harcosúl, Fényt, éltet hozva jó, Megtört az ősi átok: Kit vágyakozva vártok, Betér hozzátok Ő.” (312. ének)

Alapítványi támogatások – 2015

A Szemeretelepi Református Alapítvány idén is jelentős összeggel járult hozzá közösségünk belső és külső missziós tevékenységének erősítéséhez, illetve a templom építéséhez. Ez utóbbi esetben a kuratórium döntése alapján az Alapítvány mintegy 1,5 millió forinttal járult hozzá a kolumbárium épüléséhez. Az Alapítvány ezen kívül felvállalta egy az AGA otthonhoz tartozó leány főiskolai tanulmányainak anyagi támogatását, egy többéves támogatási megállapodás keretein belül. Idén is jutott pénz a gyülekezeti gyermekek karácsonyának (30 ezer forintos), az idősek karácsonyának (30 ezer forintos) támogatására és az őrbottyáni gondozottak látogatási (40 ezer forintos) kiadásaihoz való hozzájárulásra. Az Alapítvány 100 ezer forintos szociális célú támogatást nyújtott a kárpátaljai Csetfalva nehéz sorsú reformátusainak. Isten iránti hálával köszönjük a testvérek rendszeres, vagy egyszeri támogatásait.

„...minden jó adomány és minden tökéletes ajándék onnan felülről, a világosság Atyjától száll alá...” (Jakab 1, 17a)

MAX LUCADO – A famanók története nem csak gyerekeknek

üzeneteket tudjanak közvetíteni.

A Zöld orr, a Különleges ajándék, az enyém vagy, Értékes vagy. Egy olyan gyerekeknek készült, de felnőttek számára is hasznos olvasmány, amely Isten örök mondanivalóját a famanók nagyon is életszerű és aktuális történeteinek keresztül hozza közel hozzánk. Az 1955-ös születésű, amerikai keresztyén bestseller író és lelképásztor Max Lucado megragadó egyszerűséggel közelíti meg gyermekeink, de a felnőtt „gyermek” mindennapi kihívásait, kísértéseit. Ajánljuk a sorozatot különösen szülők és nagyszülők részére, hogy gyermekeiknek és unokáiknak valóban értékes

A közeljövő kiemelt alkalmai (részletek hirdelve lesznek!)

Ünnepi istentiszteletek

2015.12.21.	hétfő	18.00	Ünnepelőkészítő istentisztelet
2015.12.22.	kedd	18.00	Ünnepelőkészítő istentisztelet
2015.12.23.	szerda	18.00	Ünnepelőkészítő istentisztelet
2015.12.24.	csütörtök	16.00	Ünnepi istentisztelet, Szenteste
2015.12.25.	péntek	10.00	Ünnepi istentisztelet, Karácsony I. napja
2015.12.26.	szombat	10.00	Ünnepi istentisztelet, Karácsony II. napja
2015.12.27.	vasárnap	10.00	Istentisztelet (gyászosok istentisztelete is)
2015.12.31.	csütörtök	17.00	Óévbúcsúztató istentisztelet
2016.01.01.	péntek	10.00	Újévi úrvacsorás istentisztelet

2016. január fontos alkalmai

2016. 01. 09., szombat, 9.00-11.00 – Gyülekezeti évzáró és évindító imaközösség

2016. 01. 23., szombat, 9.00-11.00 – Szolgáloi megbeszélés és gyülekezeti munkaterv készítés

Gyülekezetünk fontosabb állandó alkalmai

„Mert ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben: ott vagyok közöttük.” (Máté 18, 20)

Alkalmaink	Résztevők	Technikai információk
Vasárnapi istentisztelet	<i>Felnőttek, gyermekek a közénégig</i>	10 órai kezdettel; ünnepi istentiszteleteinken úrvacsorával (igény esetén háznál), előtte 9 óra 30-kor imaközösség.
Gyerekestentisztelet	<i>3-7 és 8-12 éves gyerekek külön foglalkozással</i>	vasárnap 10 órakor a gyülekezeti termünkben, a felnőtt Istentiszteletről való kivonulás után
Ünnep-előkészítő istentiszteletek	<i>Felnőttek</i>	ünnepek előtt a meghirdetett napokon 18 órakor
Baba-mama kör	<i>Kisgyermekes szülők és gyermekeik</i>	kedden 9 órakor várjuk a szülőket és gyermekeiket
Bibliaórák	<i>Felnőttek</i>	hétfőn 18 órakor; pénteken 9 órakor ima és bibliaóra 18 órakor beszélgetős bibliaóra
Ifjúsági bibliaóra	<i>Konfirmált fiataloknak</i>	minden vasárnap 15 órakor a gyülekezeti termünkben
Asszonyóra	<i>Felnőtt asszonytestvéreink</i>	minden hónap 3. vasárnapján 17 órakor
Konfirmációs felkészítő	<i>12-16 éves gyerekeknek; felnőtteknek, igény szerint</i>	vasárnap 14 órakor (októbertől Pünkösdig)
Keresztkérdések tanfolyam	<i>keresők, hitben növekedni vágyók, nem csak gyülekezeti tagoknak</i>	októbertől december közepéig 10 alkalom a meghirdetett hétköznapon

Lelkészi hivatal: 1185 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 39/A Tel.:(36-1) 296-0383

Hivatali idő: hétfő, szerda és péntek 8-12 óra, kedd és csütörtök 17-19 óra
(egyéb időpontok telefonos egyeztetés által)

www.refszemeretelep.hu

Szerkesztőség: Kiss László, Borkó Tamás, Czibere Károly, Gyenge Károly, Suga Gábor